

Mert leszarlak titeket!
agyarországon orális álság an
MIRE VÁRTOK MÉG? MEDDIG TÚRTÖK MÉG? MIT
BÁMULTOK MÉG?
MENJETEK AZ UTCÁRA, SZÉLTÉBEN ÉS HOSSZÁBAN!
MONDJÁTOK A POFÁJUKBA, ELÉG VOLT!
MIRE VÁRTOK MÉG? MEDDIG SZOPTOK MÉG?
SZART CSINÁLNAK BELŐLETEK HOLNAPRA!
nincs életünk

A Csanády utcában állandóan fúj a szél.
A Krayer-ház harmadik emeletén,
tudja a váratlan pillanat eljöttét,
mikor életéért éltében meglakol.
Bármikor a pillanat.
Dobd ki azt az ablakot!
Véssz kijárat.
Véletlenül nem jártam itt.
Csak szállj le, az óra üt.
Már nincs mihez kezdenem.
Na gyerünk már, pokolra velem,
nem érünk rá várakozni, szaporán,
ma jőkor van, holnap késő lesz talán.
LELKEIMÉRT MIT ADSZ, KIXXXXOTT ?ST3X?
Nem adok én semmit. Isten nincsen.
Nem hiszek benned
Hogy SoSe hagyj el
Isssssstenem.
Égzsák.
S a föld: kicsúszik láb alól a táj.
Fekünni volna jó.

Szkárosi felkel,
az ágya gyűrött,
pár suta lépés,
dülöngő holttest,
a vére mocska
ül a papírra.
Itt hagyod itt
mi messze vitt
valaki valamikor valahogy
valahova bezuhant előttem
meghal a tér
ha szétzuhan
szárnyalás
ha nincsen tér

*meghal a szemem
ha elszálltam
A Lehel téren valaki így szólt:
jaj a Lehel téren valaki így
jaj jaj a Lehel téren valaki
jaj jaj jaj a Lehel téren
jaj jaj jaj jaj a Lehel
jaj jaj jaj jaj a
jaj jaj jaj jaj jaj
Ennyi marad egy ember után?
Fasírt halotti szűd.
Hű tekintetem t t t t t t **tetememen** mennyit ér?
Begyömöszölnek, nem engem, fekete az égzsák,
még hallom, hogy' zizzen, Isten rámhúzza a cipzárt.
Püffedek, dagadok, mint a hulla ujja.
Ami volt még széttörött a földben.
Kivonom a hullámat közületek,
s elszállok egy falevélen zúzott szárnyakon.
Le ne szállj kizsarolt földre,
az égen keringsz örökre.*

*Kávéja a kihűlt asztalon.
(Minden halál egy alkalom.)
Egyrészt...
Másrészt nem t'om,
tán az agyba tolt beton
szív mely testéből végre kiárad
lüktet
egy percig örökre élve marad.*

*Búcsuzunk, barátom,
poklodtól, nincs ok
tagadni, tudtuk ezt előre.
Így hát, barátom,
tarts ki, mivel a
rend az, hogy ne tudd a
véget.
A vége úgyis zuhanás,
a negatív repülés.
Érjen mindig eggyel kevesb halál.*

*Reggel, bocsáss meg!
A Paradicsumot add neki házoá.*

A szövegben Szkárosi Endre-, Apollinaire-, Takács Zsuzsa-, Wirth Imre-idézetek, -parafrazisok.

A kórteremben

Reggel arra ébredsz, a kórteremben
Mehalt valaki, ott van, nincs az ágyán,
Mely már nem övé, ő se, csak a teste,
A protokoll szerint még két órán át
Vár elszállításra, a pizsamáját
Darabokban vagdosta le a nővér,
Függöny se, az egész folyosó rájárt –
Jól nézz körül, mielőtt ide jönnél.

Arra ébredsz a kórteremben reggel,
Mehalt valaki, mesélik, kik látták,
Kiment, visszajött, lefeküdt, nem kelt fel,
Éjjeliszekevényén kihűlt teáját
Kiöntik, míg hűl a teste, megvárják,
Tudod, halott van ott, elfüggönyözték,
Üres műanyag tálca, üres ágy, lásd –
Jól nézz körül, mielőtt ide jönnél.

Kórteremben reggel arra ébredsz fel,
Valaki meghalt, nem esemény, mászkál
A kórterem, éli életét, zsemle
Friss, morzsája hull, ahogy a kés vág, rá
Kis vaj, kis dzsem, egy kicsit még zabálj, már
Viszik, vizit, mit is mondhatnék önnek?
Üríts, ürülnek a műanyag tálcák –
Jól nézz körül, mielőtt érted jönnek.

Reggel nem ébredsz üres kórteremben,
Ahelyett, hogy ő, csontig meztelenre,
Darabokra vagdos, úgy vetkeztet le
Halálnővér, koncílium feletted,
Húsmuslicaraj, döglegyek lebegnek,
Kivisznek, kell a hely az új betegnek,
Friss huzat, morzsákra málló friss zsemlék,
Vizespohárban ott maradt a tálcán
– Jól nézz körül, mielőtt innen elmész –,
Műfogsorodban vigyorog a sátán.

Isten megnyomja a tél-gombot

Még semmi, csak a szél fú szívem felett,
most aki lát, olyannak láthat
e téli, kiürült fürdőhelyen,
mintha épp nem gondolnék a halálra.

Vonat indul, kattog, csikorog:
B. Nagy... La-ti-no-vits... Jó-zsefa-tilla...
A kert iderémlik, idesuhog
a körte, cseresznye, a szilva.

Mi még hátra van, az időt hadd töltsen,
a kert végében már bealkonyult,
földbe süllyed a nap rozsdásvas tömbje,
nyitva felejtett halott szem, befagyott kút.

Lessük a semmit, bűzös hiéna-
pofával ólálkodik, várja a döggöt,
a szú tengermélyi szivaccsá rágta
a deszkát a politúr mögött.

A szekrényben molyok legelnek,
nincsenek ruhák, a semmit legelik,
mintha minden perc az utolsó lenne,
a falban csendes halál kering.

Különben csend van. Az én műzsám
a halál. Birsalmaillatú nagymamák,
a lukas arcúak, az árnyak már tudják,
de mi lesz az én halálom után?

Különben csend van. Akkor
mi ez a nyüszítés gyomrom mélyéről,
mely nem ér a számig, de én jól hallom,
és nem hallja meg senki élő.

Gyomrom már, mint az elgázolt
kutya, szívem, mint kivágott biztosíték,
nem segítenek az orvosságok,
eltöröl februári havával az ég.

Reménytelenebb, mint valaha.
Én mindenáron élni akarok!

Betakar február örök hava,
de igyál! üveg konyakot

nyújtok a halálnak, női nemi-
szerveket nyújtok a halálnak,
saját nemiszervemet, az kell neki,
kapd be!, meredek hipnotizáló

a téli üres égre,
fagy nikkelezi a fákat,
vak szemgödör a madárfészek,
kurvaélet!, pont én kellek a halálnak.

És elkezdett a tudóm vizesedni,
de mintha mindegy volna, el is állt,
aztán vesém... itt van, Csukás, nesze, semmi,
tíz napig kómában nem vártam a halált,

ablakomon hóember néz be,
s vigyorogva szól: február, hol a nyár?
és nem jön tavasz a télre,
csak tél van és csend és hó és február.

Gyerekarcom visszanéz rám a tükörből,
a vadul onanizáló kölyök,
fagyott lepedő a szerelem... Nőtől
nőig éltem, lehúzott redőnyök mögött

a nagy, édes, nyári szeretkezések!
Tej, tojás, sonka az asztalon, a reggel,
a mindennapi öröm – mert jó az élet,
a világ, s élni gyönyörű benne!

Nem láttam, mivel láthatatlan,
de Isten egy áttetsző délelőtt itt járt,
s rám dermedő halotti maszokban
látta kómában Csukás Istvánt,

lehunyom a szemem, felnyitom lassan,
minden eltűnt, én is, csak a birsalmaillat,
a nagymamák két óraiütés közt megágyaznak,
csak a tükör emlékezik arra, itt vagy.

Február 24-én az Isten
éppen nem volt, vagy félrenézett,
s eltűnt, ki tudja, hány kiló Csukás István,

mit számít annak egy halál, egy élet,

*ki fásultan öröklétet zabál,
döglegyek másznak a képén.
Január, február, itt a nyár!
Lássuk, Isten, ki nevet a végén?*

*Hová tűnt Csukás István, az imént
megvolt, a semmi felcsínált, dagadt hasában
kucorog, ördögök futnak ételliftért,
testre szabott a halála,*

*a lélek csak cérnaszál volt,
eleget dicsérte, káromolta Istent,
most a pokolra alászállott,
öröklétfalat, ételliften,*

*boncsegédekkel parolázva,
kiknek neve Halál, Hiány,
önmagát élővé operálja,
e föld alatti ambulancián,*

*letörölhetetlen mosolya arcára
fagyva, kisandítt a tél, a hó, a föld alól,
várja öröklétre hibernálva
a tavaszt, olvassza ki halottaiból,*

*a hóember mosolya elolvadt,
a jégbe monogramot vés február,
pezsgősvödörben jég, csörögnek a halottak,
fákon felirat: CSI, itt jártam, Csukás.*

*Örök nyugi, de egyszer véget ér e tél,
kinövök a földből, mint a bokrok,
Isten, itt a rügykilövési engedély:
megnyomhatod a tavasz-gombot!*

A szövegben Csukás-idézetek, -parafrázisok; Arany-, József Attila-, Vörösmarty-idézet.